

Pas a desnivell



Massificació progressiva

Si prosseguim amb la mania d'aglomerar-nos en grans concentracions urbanes (i no es veuen pas senyals de canvi de jeia), haurem de reconsiderar la conducta. És un lloc comú que la gent de les grans ciutats és mal educada, malhumorada i obsessa, va a la seva i tendeix a atropellar-ho tot. Mostra unes maneres reprovables, incòmodes, sobretot quan es tracta de viure un a tocant de l'altre. Ens podem fer molt de mal, ens perjudiquem a la recíproca amb una notòria poca-solta. Si el destí que hem triat amb una vocació que confirmem cada dia ens mou a arremolinar-nos, més aviat hauríem de procurar un amorosiment del tracte. Si no, si persistim en el mal comport, valdria més que cadascú elegís una forma de fugida, que nosaltres mateixos ens fixéssim una llarga quarantena. Per molt que ens diguin que el món està superpoblat, tothom que hagi fet viatges llargs per carretera ha pogut veure, a banda i banda, considerables extensions de terreny que es presten per a plantar-hi ermita i fer-hi vida silvestre, meditant i triant herbes sense l'embaràs de la urbanitat.

Però no. Hi ha proves que això no ens agrada; ens estimem molt més les cues que serpentegen davant qualsevol expenedoria d'entrades, els ataquinaments del metro i la lluita a mort entre els odorants i els desodorants, la disputa aferrissada per cada xicra cúbica d'oxigen i habitar en prestatges de ciment, sense perdre mai l'instint de la ramada, amb gossos d'atura i tot. Si aquesta és la vida que hem escollit i la que tenim, no es pot dubtar que ens queixem per vici i que en comptes de les cares estirades només s'haurien de veure somriures. ¿Què ens passa, doncs, que cada vegada ens costa més de suportar-nos mútuament? És difícil de sentir una unió basada en el malhumor i en les excitacions desproporcionades amb la desvalguda naturalesa humana.

Un amic meu, excel·lent novel·lista, ha publicat fa poc un article que m'ha agradat molt. La tesi que recull és que som massa, i en comentar la preocupació dels sociòlegs i, principalment, dels economistes, en el sentit que la creixença demogràfica incontrolada farà que en un termini pròxim afrontarem el dramàtic problema de la insuficiència d'aliments. L'articulista diu que això no el preocupa tant com la falta d'espai. Creu que els tècnics ja resoldran, d'una manera o altra, la qüestió del nodriment, però que ningú no s'ocupa prou de la falta progressiva de lloc. I que menjarem, però que haurem de menjar drets.

Sí: el que abans era considerat com un símbol d'orgullós honor, mantenir-se dempeus, aviat serà una imposada servitud, perquè no tindrem on caure, ni que sigui morts. ● PERE CALDERS

